

Tussenkomst van Marleen Lefebre namens de INSPRAAK.nu-fractie

Ik wens, namens mijn fractie, tussen te komen op de kennisname van de brief van 9 september van het agentschap Zorg en Gezondheid.

Voor ons een kroniek van een aangekondigde tragedie.

De brief van vrijdag 9 september van het agentschap Zorg en Gezondheid komt niet uit de lucht gevallen. De tekorten die de zorginspectie in het woonzorgcentrum Rozenberg heeft vastgesteld tijdens haar bezoek van donderdag 8 september 2022, zijn 'ernstig' — zo oordeelt het agentschap.

Ze zijn ook niet nieuw: ze liggen volledig in de lijn van de tekorten die de inspectiedienst reeds had vastgesteld in juni 2011, in 2014, en in januari 2018.

Al jaren stelt onze fractie het beleid in het woonzorgcentrum in vraag.

Telkens opnieuw stellen wij vragen over: de werking, de organisatie, de betaalbaarheid, de uitbreidingsplannen, de kwaliteit, het management, en nog veel meer... en dit op verschillende raden, door de jaren heen.

Telkens opnieuw krijgen wij: ofwel geen, ofwel een ontwijkend vage, ofwel onterecht triomfantelijke antwoorden.

Nooit is er een probleem; en als er al waren, dan zijn ze al lang opgelost; alles verloopt zoals het hoort; er komen geen klachten. Of toch: amper één klachtje in 2020 over de bezoekenregeling tijdens corona, en zelfs twee klachtjes in 2021.

Maar niets ernstigs, en allemaal de dag zelf nog opgelost.

De resultaten van bewoners- en familiebevragingen sijn helemaal niet door; zelfs als wij ernaar vragen. De lippen worden op elkaar gehouden.

Onder de vorige burgemeester werd wel nog — schoorvoetend — toegegeven dat met de toenmalige directie niet alles naar wens verliep.

Maar geen nood: er liep een opvolgingstraject dat verbetering moest brengen.

Concrete resultaten heeft die begeleiding en dat traject allicht nooit opgeleverd. In deze legislatuur wilden jullie **dát** zelfs niet erkennen.

Opgelost, alle problemen zijn opgelost. En al wat niet perfect is, daar wordt continu aan verbeterd.

De geschiedenis heeft jullie achterhaald. Jullie stilzwijgen, het niet informeren, het nalaten om de ware toedracht te geven, het niet-naleven van de meldingsplicht over ernstige feiten, was niet alleen onterecht — in het geval van de meldingsplicht ook onwettig —, maar vooral een beschamend vertoon van slecht beleid. Onderzoeksjournalistiek heeft de situatie binnen het woonzorgcentrum ontbloot, en dat is niets minder dan een overdonderend bewijs van slecht beleid.

Rapport na rapport, gebeurtenis na gebeurtenis, maakten de stiltes alleen maar pijnlijker, en het beleid erachter nog fouter en meer misleidend — tot op het punt dat het proporties aanneemt vergelijkbaar met **schuldig verzuim**. Onze fractie betwijfelt ten stelligste of hier het welzijn van de bewoners, hun familie, de medewerkers... én bij uitbreiding alle inwoners van Oostrozebeke, naar behoren is behartigd. Grove managementfouten als je het ons vraagt.

Telkens opnieuw wijst de inspectie op dezelfde tekortkomingen.

In de brief van 9 september zijn dat er 19, waaronder de belangrijkste zijn:

- Men vult de zorgdossiers en medicatiefiches niet volledig in.
- Men registreert nog steeds niet consequent het klaarzetten en toedienen van geneesmiddelen, en de uitvoering van de instructies op het zorgplan... ook al niet.
- Men volgt de vervaldata van geneesmiddelen, alsook het gebruik na de opening van de geneesmiddelen met beperkte houdbaarheid, niet systematisch op.
- Wondzorgfiches worden niet opgemaakt; en het zorgplan bevat geen actuele instructies over hoe de wondzorg uit te voeren.

“Alles werd in orde bevonden, op een paar kleine administratieve opmerkingen na, die zeker niet voldoende zijn om het woonzorgcentrum sancties op te leggen.” — zo communiceerden jullie, de meerderheid, in een persbericht over het inspectiebezoek; tot het voorlopig rapport en deze brief de ware aard van de tekorten blootlegden.

De veiligheid van de bewoners is in gevaar, dus legde het agentschap onmiddellijk bewarende sancties op, waaronder een opnamestop van twee maanden.

En zelfs dan presteert schepen Carine Geldhof het om deze problemen, in een interview op de radio, toe te schrijven aan een ontoereikend wifi-netwerk. Datzelfde wifi-netwerk waarover ze in de raad van 4 juni 2020, dus vóór de feiten, nog triomfantelijk aankondigde dat het er “eindelijk!” was. Maar met de plaatsing van twee bijkomende antennes, zoals we konden vernemen in het interview, zouden de problemen snel opgelost zijn. Opgelost, alles is weldra opgelost. Alles verloopt zoals het hoort.

Hoe meer de inspectie op tekorten wijst, hoe strakker de lippen op elkaar gaan, en hoe positiever het gespin.

De directie kreeg geen vat op de problemen en werd hierbij vakkundig uit de wind gezet door de georganiseerde omerta van het vast bureau, van een zwijgende meerderheid, van de zwijgende politiek verantwoordelijken. Als inrichter zijn jullie uiteindelijk diegenen die de verantwoordelijkheid dragen voor al wat in en rond het woonzorgcentrum gebeurd is en gebeurt, en al wat niet gebeurde en niet gebeurt.

Dat brengt mij tot de tragische feiten die afgelopen weken naar buiten zijn gebracht, door onderzoeksjournalisten weliswaar, niet door jullie. Al geruime tijd proberen wij te vragen naar de incidenten die aanleiding gaven tot rechtszaken waar het bestuur in betrokken is. Wij moeten onze vragen stellen in een geheime zitting van de gemeenteraad. In geheime zitting beloven jullie schriftelijk te antwoorden. En vervolgens is jullie schriftelijk antwoord zo nietszeggend dat jullie evengoed geen antwoord hadden kunnen geven.

Één keertje is er mij, als fractieleider, een aanbod gedaan om uitleg te krijgen, maar dan alleen op voorwaarde dat ik een geheimhoudingsclausule zou ondertekenen. Hierin moest ik verklaren dat ik de informatie met niemand, op welke wijze dan ook, zou delen. Een belofte die ik vanzelfsprekend niet kon maken — mijn fractiegenoten zijn ook raadsleden die op deze informatie evengoed recht hadden. Logischerwijze ben ik hier dan ook niet op ingegaan. Wij hebben de omvang van de feiten dan ook via de pers moeten vernemen.

In de commissievergadering Welzijn en Volksgezondheid van het Vlaams Parlement was er een unanieme verontwaardiging van zowel parlementsleden uit de oppositie, evenzeer als van die uit de Vlaamse meerderheid, en daarin gesteund door de nieuwe Vlaamse minister van Welzijn.

Het woonzorgcentrum heeft de ernstige gebeurtenissen... die de zorg en ondersteuning, de gezondheid, de veiligheid, de waardigheid of de integriteit van de gebruikers in het gedrang zouden kunnen brengen, of die daarop een ernstige impact zouden kunnen hebben,... niet onmiddellijk aan het agentschap Zorg en Gezondheid gemeld, terwijl ze daar door het regeringsbesluit van vrijdag 28 juni 2019 over de erkenningsvoorwaarden voor woonzorgvoorzieningen, artikel 10, paragraaf 2, ondubbelzinnig toe verplicht is.

Evenzeer wens ik mijn verontwaardiging te uiten dat deze raad in de afgelopen 2 jaar nooit van deze feiten op de hoogte is gesteld. Niet op jullie eigen initiatief, en ook niet op onze talrijke vragen over de werking van het woonzorgcentrum, tot onze specifieke vraag over de lopende rechtszaken toe. Zelfs niet in de geheime zitting.

Jullie kozen er bewust voor te zwijgen, zoals jullie al meerdere jaren zwijgen over de problematieken die in het woonzorgcentrum spelen. Zelfs het personeel wist de volledige toedracht niet. Dit is voor ons slecht beleid, wanbeleid, beleid die het belang van de burger niet centraal stelt.

Het is pas sinds de bekendmaking in de pers dat twee bijkomende mogelijke moordpogingen, eind oktober 2021, in verband gebracht zijn met het dossier dat de aanleiding gaf voor de laatste inspectie. Als niemand van iets weet, hoeft het toch niet te verwonderen dat pertinente informatie niet tot bij de juiste personen terecht komt...

Bij het eerste dodelijke slachtoffer in dit dossier beoordeelde de dokter van wacht het overlijden als natuurlijk. Nochtans is een hypo, een plotse lage bloedsuikerspiegel, bij iemand die niet aan suikerziekte lijdt, altijd verdacht. Hoe verdedigde de raadgevende arts die beslissing op de informatieavond voor bewoners en familie?

De stempel van "verdacht" overlijden zou geleid hebben tot een ongewenste "reutemeteut".

Deze denkwijze is tekenend voor de heersende cultuur van stilte, van potjes toegedekt houden, van “wat niet weet, niet deert”. Het is een mentaliteit die het management en het vast bureau niet alleen tolereren; maar waar het vast bureau zelf van doordrongen is en actief stimuleert. Hierbij geven ze ook systematisch het slechte voorbeeld.

Mensen van de meerderheid, tot slot...

Verplaats je eens in de schoenen van die personen die in het woonzorgcentrum een dierbare hebben, of hadden, of van onze medewerkers, of van alle geschokte burgers van onze gemeente.

Kunnen jullie, als jullie 's morgens in de spiegel kijken, oprecht tegen die mensen beweren dat jullie er alles aan gedaan hebben, dat binnen jullie mogelijkheden ligt, om hun welzijn te bewaken, te bevorderen, te beschermen?

Of is het dan toch niet eens tijd een geweten te laten groeien?